

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hitemélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

„A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!”

Képeletemben végig tekintek a világon. Mennyi gond, gyötrődés, tülekedés, küzdelem a mindennapi kenyér miatt! — Ugyanakkor pedig naponként millió meg millió ajkról hangzik fel a fenti kérdés, mely magában foglalja a dolog biztos megoldását: „Add meg.” „Add meg.” Ezzel földi életünk anyagi ügyeinek rendezését letettük Istenünk kezébe. Marad azért még nekünk is tennivalónk. Nem arról van szó, hogy most már összetesszük a kezeinket és télenül várjuk, hogyan hullnak ölünkbe a dolgok. Nem. De a főintézője mindennek maga Isten, akié minden arany és ezüst, aki mindent megtehet, amit csak akar — és Ő annak, aki tőle várja a segítséget, felel. Irányítja a gondolatokat, a lépteket, a cselekedeteket, nyújtja az erőt, adja az áldást. Igen, — a saját életem tapasztalatából mondhatom: nem engedi, hogy az övéi szükségét szenvedjenek. Nem hagyhatja cserben azt, aki bizalommal tekint Reá, aki Tőle vár, — ezzel megtagadná a lényét. Hiszen Ő a szeretet. „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róm. 8, 32.) Ebben a „minden”-ben benne van testi életünk minden szükséglete is. Nincs semmi okunk az aggodalmaskodásra, sőt egyenesen vétkeznünk vele, mert azt juttatjuk kifejezésre, hogy bizalmatlanok vagyunk a szent, a jó Isten iránt. Ügyeljünk azonban arra, hogy kérésünkben „kenyér”-ről van szó. A kenyér fontos, nélkülözhetetlen táplálék. Ezt feltétlenül megadja az Úr. Nem szószerint csak a kenyeret hanem mindazt, amire testünknek szüksége van, mint a kenyérre.

Ha mégis azt látjuk, hogy kívánságunkat nem teljesítette, jó lesz számat vetnünk azzal is, vajjon csakugyan „kenyér” lett volna-e az nekünk. Nem nyaláncság-e csupán, amellyel elrontja az ember a gyomrát?

„Mindennapi” ez a szó arra int, hogy nem szükséges nagy készletet tartanunk. Nem a mennyiség adja meg a szívnek a nyugalmat, hanem az a bizonyosság, hogy az Úrnak minden reggel megújul hozzánk való nagy kegyelme, gondoskodó szeretete.

„Ma.” — A hitetlenség azt mondja: „Azt hiszem el, amit látok.” A hit nyugodtan vár az utolsó percig, mert tudja, hogy Isten nem késik el soha.

Igy, — bár testi életünk fentartására vonatkozik, — mégis a lelkünket neveli ez a kérdés is: „A mi mindennapi kenyerünket, add meg nekünk ma!”

T. E. d. ft.

Istent dicsérem én!

— Julius Sturm. —

Madársereg szárnyát kibontja
A regg arany ködtengerén,
Nem szóval, énekével mondja
S a dalt a légbe szerteontja:
Istent dicsérem én!

Száz kis virág kelyhét kitarja
A rét zöldelő tengerén,
S szavuknak édes illatárja
A rétet és mezőt bejárja:
Istent dicsérem én!

Ezer csillag kereng az égen
Az éj sötétlő tengerén,
S egymásra lelve ott az éjben
Szólnak, egymást köszöntve szé-
Istent dicsérem én! [pen:

S rokon-szívek ha összejönnek
Az élet zajgó tengerén,
Kiket szent láncok összekötnek,
Egymásnak ők is így köszönnek:
Istent dicsérem én!

Ford. Vargha Gyuláné.

Határvizsgálat.

Országhatárhoz érek, előkeresem
a passzusomat. Mindjárt jön
a hivatalnok. Tudom, hogy a pasz-
susom rendben van, fénykép, alá-
írás benne van, a podgyászom
semmi tiltott dolgot nem tartalmaz,
nyugodtan várhatom a vizsgálatot
és mégis, önkéntelenül megdobbán
a szívem és megkönnyebbült só-
haj hagyja el az ajkamat, amikor
tul vagyok rajta és szabad az út
előttem, a határon tul, abba az
országba, ahová menni óhajtok.

Nem az egyenruhámat nézik,
nem azt kérdezik, hogy mit végez-
tem, mennyi iskola van mögöttem,
mennyi érdemet szereztem már
egyéni életemben, — csak a pasz-
szust. Lehetek egyetemi tanár,
vagy utcaseprő, dúsgazdag ban-
kár, vagy koldus, grófkisasszony,

vagy szolgáló, hirhedt félvilági nő,
vagy diakonissza testvér, nekik
mindegy, — egy a fontos, rendben
van-e a passzusom, vagy nem. Ha
igen, bemehetek az országba, ha nem
könyörtelenül visszautasítanak.

Aki útra indul idegen országba,
az mind tisztában van ezzel és
meg se kísérli a határátlépést út-
levél és vizum nélkül. Teljesen
hiábavaló kísérlet volna. A hatá-
ron azután mielőtt elhagyom az
országot a hivatalnok rányomja
a bélyegzőt az útlevelemre: „ki-
lépett.”

*

Van egy más ország, ahová
ugyanúgy nem lehet passzus nél-
kül belépni. Meg vannak a fel-
tételek is, amelyek szükségesek a
passzus megszerzéséhez, abba az
országba bárki kéri, megkapja az
útlevelet.

Ebben az útlevélben nincs kü-
lönbség arc, külső, rang között,
mindegyik utas hasonlít egymás-
hoz és mindegyik fényképen
ugyanaz a bélyeg van. A szöveg
is ugyanaz: „Mert úgy szerette
Isten e világot, hogy az Ő egy-
szülött Fiát adta, hogy valaki hi-
szen Ő benne, el ne vesszen,
hanem örök élete legyen.” (Ján.
3: 16.).

Ha ez ott van az útlevelében
nyugodtan érhetsz az országhatár-
hoz. A kapu bizonyosan megnyi-
lik előtted és te beléphetsz az
arany utcák városába.

Sokszor álltam ott ennél az
országhatárnál — nem mint utas
— csak mint kísérő. Láttam fér-
fiakat, nőket közeledni ehhez a ha-
tárhoz, ahonnan nincs többé vissza-
térés. Az utasok, akiket kísértem,
különböző módon közeledtek a
határhoz. Láttam kétségbeesett
utast, aki folyton visszafelé nézett,
láttam olyan utast is, aki bele-
kapaszkodott minden szalmaszálba

és sírva rimázkodott segítségért. Hallottam királynőről, ki egész vagyonát ígérte annak, aki egy perccel meghosszabbíthatná az életét. Ezeknek a passzusuk nem volt rendben, féltek, nagyon féltek az országhatártól. — Mások apathiával közeledtek a határhoz, vagy bíztak vagyonukban, jó cselekedeteikben, hogy az itt is keresztül viszi majd őket. Nem voltak tudatában annak, hogy itt csak ez az egy passzus segíthet. Azt a határőrt, aki ott áll, nem lehet sem rászedni, sem megvesztegetni. Milyen keserves lesz ezeknek az ébredése annál a határnál.

De láttam utasokat *érvényes* útlevelemmel is átmenni. Arcukon ott volt a biztos tudat: az én útlevelem rendben van, az én utam biztos, nem én szereztem meg, nem az én érdemem, — készen kaptam. Nekem csak elő kell mutatnom a határnál, hisz elfogadtam az Úr értem történt váltságahalálát, ott van a pecsét is: „Mert úgy szerette Isten a világot...” A túlvilág visszfénye volt az utas arcán: „Még, ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek...” (Zsolt. 23:4). Óh milyen jó az ilyen utasnak!

Hogy mikor érünk ehhez a határhoz nem tudhatjuk, te se, én se, kedves olvasóm. Szerezd meg idejében az útlevelet és légy készen! Szívem vágya az — és azt kívánom, a te számodra is, — hogyha szemem sugára kialszik, rámhull az utolsó göröngy, elhangzik felettem az utolsó búcsúszó és a földi hatóság beírja hivatalos irataiba, hogy „kilépett” — ez Úr szent vérével fehérre mosott ruhában, ujjongó örömmel tudjam felmutatni a határnál a valódi útlevelet és léphessek be a számomra megnyílt örök hajlékba.

Dr. F. M. d. t.

A keresztyén ember lélekmentő szolgálata közönyös lelkeknel.

A Fébé-egyesület nyári konferenciáján a tagok részére tartott előadás.

A mikor Krisztus szerelme szorongat, — a veszendőkbe menők sorsa súlyos teherként nehezedik a lelkekre, nem maradhat sz vesztég, — megkönnyebbülést hoz, ha csak arra talál sz is alkalmat, hogy bizonyosságot tégy; ha pedig még azt is megérheted, hogy munkád nem hiábavaló az Úrban, kibeszélhetetlen örömet érzel szívvedben, mert elérted azt a legtöbbet és legjobbat, amire a háláérzet vágyott benned. Olyan élménye az Isten gyermekének a szolgálat sikere feletti öröm, mint a három tanítványé a megdicsőülés hegyén. Szeretne mindig ilyen napfényben sütkezé szni. De feltáru lák ám a sötét völgyek is s aki Urával kíván maradni mindvégig, annak ezekbe is alá kell szállnia.

A Tábor lábainál kiáltott a nyomorúság. Azon panaszkodott az ördögös fiú apja az Úrnak, hogy hiába keres segítséget, a tanítványok is tehetetleneknek bizonyultak. De ezzel szemben gyakori jelenség az is, hogy a tanítványok tekintete fordul csüggedt fájdalommal az Úr felé, mert buzgó fáradozásuk sikere a közönyösségen hiusul meg, mint az ár ereje a parti sziklán.

Isten országa terjedésének útjában az akadályok között félelmetes arányú ez a lelkiállapot. Kiterjedt és alig-alig felismerhető a határa, mint a lápos ingoványé. Olyan a természete, mint a fertőző betegségé. Nem tudjuk mikor kezdődik, nem veszélytelen, még a gyógyulás után sem. A közönyösség természete az is, hogy nem kor és rangkülönbség nélkül, egye-

sekben vagy általánosságban mindenütt feltalálhatók, szemléltetve a konkolyhintő ellenség sötét lábnyomait.

A közönyösség kettős veszedelmét hozzuk tudatunkba s tartsuk állandóan szem előtt, hogy felismerjük, mi a teendők közönyös lelkeknél.

Egyik veszélye kifelé ható, mint a ragály. Ez a vele érintkezőre tartozó dolog. A beteg környezete nem zárhatja el magát a fertőzés alkalmaitól, de megfelelő óvintézkedésekkel kizárhatja a fertőzés lehetőségét. Hasonló az eljárás a közönyösség kifelé ható veszélyével szemben is. Nyílt ellenvetés, határozott tiltakozás esetében a felelősség súlyos terhe átszármazik rólunk arra, aki tudatosan ellenállott a mentő szeretetnek. „Az ő vére az ő fején lesz,” mondja Ezékiel próféta. De a közönyös lelkeknél nem látjuk világosan, hogy a felelősség kit terhel, nem tudjuk, meddig van velük szemben kötelezettségünk. Ha a tetszhalott felélesztésén sokáig fáradozik a mentő, megtörténhetik, hogy épen a kimerültségén múlik a siker. Talán egy szempillantásig kellene még kitartania, de minthogy reménytelenséggel lemondott az eredményről, nem bír kitartani egy szempillantásig, amelynek elteltével egy mély sóhaj jelezte volna, hogy nem szűnt meg az élet, nem hiábavaló a fáradság. A közönyösségnek az a kifelé ható veszélye, hogy kifáradunk a hordozásában, feladjuk a reménységünket s buzgóságunk a mentésben közönyösséggé sorvad. Pedig talán csak még egy nagyon kevés ideig kellett volna kitartanunk, s a felébredt lélek buzgó életvágya, sovárgó üdvösségszomjúsága vette volna át a mentő feladatát.

Közönyös lelkek mentési mun-

kájánál első kellék a mentő teljes felkészültsége arra, hogy az eredmény rajta ne muljék. Lelki életünk rendben tartását jelenti ez.

A rosszul táplált és egészségtelen viszonyok közt élő ember magának is teher, nem hogy mások terhét is bírnia kitartóan hordozni. Nem elég annyi felkészültség, amiből eleinte pazar bőséggel tudunk nyújtani, aztán már csak szivárog valami s az látszik ki a hordozásból, hogy elfáradtunk s nem-sokára le is tesszük a munka terhét, hanem folyó vizek mellé ültetett fa legyen Isten munkása, amely a folyó felé bocsátja gyökerét és nem fél, ha hőség következik és zöld marad a levele és száraz esztendőben nem retteg, sem a gyümölcsözéstől meg nem szűnik. Nem elég hallanuk, a saroktétel gyanánt kijelentett ígét: „Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson” s ezt azután az úgy vélt ellenkező tapasztalatok ritka rostáján átejtve, annyit hagyunk meg belőle, hogy ez csak a lehetőségét jelenti minden emberre nézve, hanem induljunk ki hitbeli meggyőződéssel belegyökerezve az ige igazságába, hogy Urunk tervének kiviteléből a ránk váró részt becsületesen kivehessük. Gyakoroljuk be a meggyőződés bizonyosságáig az Ézsaiás útján közölt isteni kijelentést. „Az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi amit akarok és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem.” Ne alkalmi készüllettel álljunk a közönyösség elé, mint akik a verseny napján díjat és elsőséget akarnak nyerni, hanem állandóan gyakorlatozzunk ennek a hitvallásnak az eleven tudatban tartásával, hogy: „A ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.” Az ellenség győzelmét jelenti a mi

hitünk fogyatékosága. De ha a hitünket épnek találja, kénytelen feladni a harcot, mert a teljes hit legyőzhetetlen erő. Ez óv meg a közönyösség kifelé ható veszélyével szemben, ebben van a befelé irányuló hatása ellen is minden mentőeszköz szerelára.

Mik ezek az eszközök? S még előbb! Mi is a közönyösség befelé irányuló hatása? *Boross M.*

(Folytatjuk.)

Te is így teszel?

Mária Dorotya, József nádor neje sohasem adott gyermekei kezébe könyvet anélkül, hogy előbb ő maga át ne olvasta volna. Még a meséskönyveket is. Egyszer egy állatmeséskönyv került így a gondos anya kezébe. Gondolhatjuk, hogy nem valami ponyvatermék volt s mégis talált benn a gyermekei lelkét féltőn őrző anya „cenzurázni” valót. És mit csinált? Vett fehér itatóspapírt s hol egy ízléstértő képet, hol egy szívet durvító verset ragasztott le vele. A kis királyi hercegek azután már olyan könyvet kaptak kezükbe, amelyen meglátszott a lelkiért aggódó anyának keze. Nem mondott-e ez nekik többet, mint az egész mese?

A generálisok generálisa.

Bauhofer György budai lelkészt egyszer éjszaka egy öngyilkos katonához hívták. A lelkész látta, hogy a katonának már nem sok van hátra. Szívére nehezedett a súlyos tett elkövetőjének lelki üdvössége s beszélni kezdett vele abban a tudatban, hogy az Úr Jézus még a keresztfán utolsó óráit töltő latornak is megbocsáthatott. De hiába volt minden igyekezete. A katona váltig hangoztatta, hogy ő nem fél a haláltól, lesz

ami lesz. Az Isten nevének még csak helyt adott, de az Úr Jézusról való szó nem talált visszhangra a szívében. Végre a lelkész még egy kísérletet tett.

— El mernél-e menni raportra a generálishoz, ha nem vagy bejelentve?

— Nem én! — felelt katonás öntudattal az utolsó óráit élő vitéz.

— Hát akkor hogy mersz elmenni csak úgy, az Úr Isten elé?

A katona előtt egyszerre világossá lett minden. Megértette, hogy aki elé csakhamar oda kell állnia az a „generálisok generálisa”. Megértette azt is, hogy a legjobb Bejelentőre van szüksége, aki még az ő szörnyű nagy bűne után is biztos szót emelhet mellette.

Jó tanács kételkedők számára.

Egy alkalommal egy kételkedő azt az óhaját fejezte ki, hogy szeretne olyan könyvet olvasni, mely a Biblia isteni származását teszi vizsgálat tárgyává. Egy barátja azt tanácsolta neki, olvassa el magát a Bibliát. Az illető azt gondolta, hogy nem értették meg és újra megkérdezte, melyik könyv világosíthatná fel legjobban a Biblia hitelessége felől. Megint azt a választ kapta, olvassa el magát a Bibliát. Azok ugyanis akik támadják a Bibliát, többnyire olyanok, akik nem is ismerik. A tanácsot megfogadták és a kételkedő, egy nagytudásu jogászember, megtanult újra hinni. Mózes II. könyvének 20. fejezete volt reá különösen nagy hatással. A rendeletek kiválósága meggyőzték a Biblia igazságáról.

Milyen szegyenletes golog, hogy a Bibliáról mindenki kritikát mer mondani, anélkül, hogy ismerné. Aki azonban megismeri, nagyon hamar elhagyja a kételkedést és a gúnyt.

KÜLMISSZIÓ

Az indiánus nő bizonyosságtétele.

Sok amerikai és angolországi legkedvesebb nyaralóhelye az Ontorio fensík (Északamerika). Itt rézbőrű indiánusok laknak.

Az egyik előkelő szálloda teraszán ült néhány család és beszélgetéssel töltötték az időt. Egyszerre csak néhány arramenő bennszülött indiánus ragadta meg a figyelmüket. Odahívták az egyik asszonyt és megkérdezték, hogy nem tud-e jósolni. A nő először habozott, majd így szólt: „Tudok” és ezzel elővett egy réginek látszó könyvet és így kezdte:

„Az uraságok azt kívánják, hogy a jövőt megmondjam, elővettem ezt a könyvet, amire szükségem van a jósláshoz. Ebből csalhatatlanul meg tudom mondani a jövőndőt, de hogy lássák, hogy igazat mondok, megmondom előbb azt is, hogy az uraságok kik és mik.” Ezzel kinyitotta az indiánus nő a könyvet és olvasni kezdett. „Nincsen csak egy igaz is, nincs aki megértse, nincs aki keresse Istent. Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. Nyitott sír az ő torkuk; nyelvökkel álnokságot szólnak; áspis kígyó mérge van ajkuk alatt. Szájuk telve átkozódással és keserűséggel. Lábaik gyorsak a vérontásra. Útjaikon romlás és nyomorúság van és a békességnek útját nem ismerik. Nincs isteni félelem az ő szemük előtt.” (Róm. 3:10–18.) „Látják tehát uraim” — folytatta — „hogy a mostani helyzetük komoly és szomorú. Ami a jövőt illeti, az kétféle lehet, az egyik: „Az em-

bernek Fia elküldi az ő angyalait és az ő országából összegyűjlik a botrányozásokat mind és azokat is, akik gonoszságot cselekesznek és bevetik őket a tüzes kemencébe: ott leszen sírás és fogcsikorgatás” (Máté 13:41–42.) A másik pedig: „Az igazak fénylenek, mint a nap, az ő Atyjoknak országában.” (Máté 13:43.) — És most még megmondom ebből a könyvből, hogy hogy szabadulhatnak meg attól a szomorú sorstól és kaphatják meg ezeket az áldásokat, amikről most olvastam” — és a vadon gyermeke, akit a hallgatók nem mertek megzavarni, felütötte Bibliájában Ján. 3:16-ot: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Amikor a „jósnő” elhallgatott, mély csend lett. Mindenki úgy érezte, hogy itt Isten szólott. Ez a pogány nő hallotta az evangéliumot, szívébe fogadta és így többet tudott, mint mindezek, akik gyermekkoruktól a keresztyénségben nőttek fel és az Úr Jézust még sem ismerték. Szolgálhatott nekik és feltárhatta előttük a múltat, jelent és a jövőndőt.

GONDOLATOK

A legjobb óra.

Vannak órák, melyek hangosan ütnek, de rosszul járnak. Ezek sok bajt okoznak. Mások jól járnak, de sohasem ütnek; ezeket a csendes lakótársakat szereti az ember. A legjobb órák azonban azok, amelyek jól járnak és a megfelelő időben ütnek; ilyen órákká lenni minden keresztyénnek szent elhivatása.

Tudakozzátok az Irásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Aug. 16. Ján. 17: 1—8. Fil. 1: 12—20. „Mikor jóakarattal van az Úr valakinek útaihoz, még annak ellenségeit is jóakaróivá teszi”, mondja Isten ígéje. (Péld. 16: 7.) Ez az íge Pál apostol életében is beteljesedett. Még azok is, akik irigységből és versengésből hirdetik az ígét, s szeretnék Pál szenvedéseit növelni, azok is kénytelenek az ő céljait előmozdítani, s akaratukon kívül is hozzájárulni az Isten országa terjesztéséhez, sőt Pál apostol lelki növekedéséhez is. „Akkik az Istent szeretik, azoknak minden javokra van.” (Róm. 8: 28.)

Aug. 17. Ján. 17: 9—19. És. 29: 19—21. A földi életben sokáig lehet az úgy, hogy a gonoszok uralkodnak az igazakon, elnyomják őket és szenvedést okoznak nekik. Sokáig látszhatik úgy, mintha nem volna igazság a földön, de végül mégis ki fog tűnni, hogy mindenki azt fogja aratni, amit vetett, mert Isten igazságos, s megfizet kinek-kinek az ő munkája szerint. S a hívő lélek ezt már itt a földön is tudja, s épen azért nem zúgolódik a szenvedésben, hanem az Úr kezéből veszi azt, s így ez is javára és lelki előmenetelére válik.

Aug. 18. Márk 7: 31—37. II. Kor. 3: 4—9. Ján. 8: 31—36. Csel. 16: 9—15. A szabadság nevét sok gonosz célra fölhasználják. Sokan vannak, akik olyan szabadságot hirdetnek, amely a legnagyobb rabság, a bűn rabsága. Igazi szabadságot csak az Úr adhat, mikor az emberi lelkét épen ebből a legnagyobb rabságból szabadítja ki. Aki erre a szabadságra eljutott, az tudja csak igazán meglátni, hogy mennyire rabja volt azelőtt a bűnnek, a rossz szokásoknak, a világnak és önnönmagának, s milyen szabad most, hogy Jézusé lett és csak Ő neki szolgál, önként és örömmel. Ha még rab vagy, engedd magad Jézus által megszabadítani, nem fogod megbánni.

Aug. 19. Zsolt. 116. Fil. 1: 21—30. Isten gyermeke szívesen él itt a földön, ameddig ez az Úr akarata, s örömmel tud el is távozni innen, ha Őra elszólítja. Tudja, hogy itt is, amott is az Ő kezében van. S míg itt a földön él, örömmel végzi mindazt, amit Őra reábig, mert tudja, hogy aki hű a kevesen, az többre fog bízni. S mivel így végzi itt a munkát, nem is lehet az gyümölcstelen. Meglátszanak a gyümölcsök a saját életében s a másokéban, mint ahogy azt kíváncsú példa gyanánt látjuk Pál apostol életében.

Aug. 20. Ján. 17: 20—26. Fil. 2: 1—11. A dicsőséget sokan szeretnék, de úgy, hogy a szenvedést, a megaláztatást elkerülik.

A keresztyénnek nem ez az útja. Az ő útja nem lehet más, mint ami Őráé és Királyáé volt. Jézus Krisztus dicsőségben élt megalázkodás nélkül is, odafönn az Atyánál, de kész volt magát megalázni, s a szenvedések poharát fenéig kiinni, azért, hogy nekünk, bűnben élő embereknek, akiknek önmagukban nincsen dicsőségek, utat nyisson a dicsőségbe. Ha Ő, a bűntelen, a szent, kész volt megaláztatni és szenvedni értünk, ne legyünk-e készek erre mi is, bűnösök, tisztátalanok?

Aug. 21. Csel. 12: 1—10. Fil. 2: 12—18. Mitől félünk és rettegünk? A bűntől. Mert ha ettől rettegünk, ha ezt kerüljük, ha evvel szakítunk, akkor többé nem kell félünk haláltól és itélettől. Krisztus megváltott bennünket a bűntől, minden el van készítve számunkra, mi a mi üdvösségünket semmi mással nem mozdíthatjuk elő, csak épen evvel a szent félelemmel és rettegéssel, amely lehetséges teszi, hogy az Úr megőrizhessen bennünket tisztán és feddhetetlenül, s megtölthesse szívünket boldog örömmel és szent bizonyossággal.

Aug. 22. Csel. 12: 11—17. Fil. 2: 19—30. Pál apostol, mint bölcs keresztyén, tudott magának munkatársakat nevelni, akiket maga helyett elküldhetett a gyülekezetek vigasztalására és építésére. Isten országának munkájában nagyon fontos, hogy a vezetőeknek mindenütt legyenek megbízható, hűséges munkatársaik, akik szívükön viselik Isten országának ügyét, s alkalmasak is a rájuk bízott munka elvégzésére. De szükséges az is, hogy Isten gyermekeinek kisebb-nagyobb csoportjai ilyen bizalommal és szeretettel viselteszenek az ilyenek iránt, mint ahogy Epafróditus iránt viseltettek a filippibeliek.

Aug. 23. Csel. 12: 18—25. Fil. 3: 1—11. Pál mindentől kész elszakadni, csak hogy a kitűzött célt teljesen elérje, s elvehesse a koronát. Féleredménnyel nem elégszik meg, nem csupán a feltámadásra vágyik, amelyben Istennek minden gyermeke részesül, hanem arra a feltámadásra, amely csak azoknak lesz osztályrésze, akiket az Úr arra egészen elkészíthetett, s akiket az Úr eljövetelekor a halottak közül fog előhívni az isteni harsona, hogy azokkal egyetemben, akiket életben talál az Úr, egészen elkészítve Ő hozzá elragadtassanak. Ezt a felséges célt nem minden keresztyén látja, vagy ha látja is, nem tartja a maga számára elérhetőnek. A mindenen győzedelmes hitnek gyümölcse ez.

Aug. 24. Csel. 13: 1—12. Zak. 7: 4—10. Mennyi sok bűjtölés és más vallásos ceremónia van ma is, amely nem szolgál az Úrnak sem kedvére, sem dicsőségére, mert csak üres szokás, nem pedig az alázatos hívő lélek szolgálata. Az életét kell megnézni azoknak, akik ilyen formákhoz ragaszkodó keresztvénséget gyakorolnak, valjon van-e abban könyörületeesség, szeretet? Van-e igazi alapja bűjtölésüknek, áldozásuknak, vallásos szertartásaiknak? Ha a gyökér jó, akkor a gyümölcsök is jók, ha pedig nincs jó gyökér, akkor a gyümölcsök is fanyarok vagy izellenek, vagy csináltak.

Aug. 25. Luk. 10: 23—37. Róm. 3: 21—28. Márk 12: 41—44. I. Pét. 2: 1—10. „Az ember hit által igazul meg,” milyen nehezen tanulja meg ezt a kevés emberi szív! Mennyivel jobban tetszik neki az, ha a saját jó cselekedeteivel dicsekedhetik, s elhíti magát, hogy ő az üdvösséget megérdemli. Az ingyen kegyelem lealázó dolog, s ő nem akar megaláztatni. Pedig épen erre van szükség, hiszen épen a maga dicsőségének a keresése döntötte bűnbé az első emberpárt is. Ebből kell kigyógyulni. S a gyógyulás Krisztusnál van. Aki az Ő keresztjére hittel néz fel, az üdvözülni.

Aug. 26. Zsolt. 118: 1—12. Fil. 3: 12—21. A kis gyermek, mikor a világra születik, ha ép és egészséges, akkor a maga nemében, mint kis gyermek, tökéletes. Természetesen növekednie, fejlődnie kell, hogy emberré lehessen, s fejlődni fog, ha az ehhez szükséges feltételek be vannak töltve az életében: jó táplálkozás, jó levegő, megfelelő életmód. Ilyen a keresztény tökéletesség is, amelyről Pál beszél. Aki alapos megtérésen ment át, aki Isten Lelke által újjászületett, az a maga nemében tökéletes, vagyis Istennek gyermeke. De növekednie, fejlődnie kell, folyvást előre, a cél felé futnia. S ez csak a megfelelő lelki táplálék, lelki levegő, lelki munka, lelki élet útján lehetséges.

Aug. 27. Csel. 13: 13—16. 26—39. Fil. 4: 1—9. Hány keresztény felejt el, hogy a hálaadás előbbrevaló a kérésnél! S aztán csodálkozik, ha imádságai nem találnak meghallgattatásra. Az olyan szívben, amely nem tud hálát adni az elvett jókért, nincs igazi békesség, sem igazi öröm. Az ilyen ember nem érzi folyton az Úr közelségét, s nem szeret avval a gondolattal, hogy foglalkozni, hogy az Úr nemcsak lélekben van közel, hanem újra

eljövetele is közel van. A hálaadás annak a fokmérője, hogy milyen viszonyban vagyunk az Úrral.

Aug. 28. Csel. 13: 40—52. Fil. 4: 10—23. A hálás szív igyekszik ki is fejezni a hálát és pedig nemcsak szavakban, hanem cselekedetekben is. A hálás keresztény örömmel adakozik az Isten országának céljaira. S mint ahogy minden munkás elvárhatja a maga munkájának jutalmát, úgy Isten országának munkásai is elvárják a maguk munkájának jutalmát elsősorban az Úrtól, de ki által juttatná ezt az Úr hozzájuk, ha nem az Ő gyermekei által? „Jobb adni, mint venni” ez az ige itt is igaznak bizonyul. Boldog aki támogatja Isten országának munkáját a maga adományaival!

Aug. 29. Csel. 14: 1—7. Kol. 1: 1—14. Mennyire szívén fekszenek Pálnak az ő gyülekezetei! Milyen hálás szívvel emlékezik meg lelki növekedésükről, a hitben és szeretetben való gyarapodásukról. De egyuttal figyelmezteti őket, hogy miképpen maradjunk meg a fejlődés útján. Így kell a keresztényeknek hálával meglátniok és elismerniök mindazt, amit az Úrnak kegyelme már véghez vihett többi testvéreikben, de vigyázni arra, hogy azok is megmaradjanak az alázatosságban, az Úrtól való függésben, hogy tovább is növekedhessenek.

Aug. 30. Csel. 14: 8—18. Kol. 1: 15—23. Növekedni csak Krisztusban lehet. Ő az, aki adatott nekünk bölcseségül, igazságul, szentségül és váltságul. Csak Ő általa nyerhetünk bűnbocsánatot, Ő általa lehetünk Isten gyermekeivé s csak akkor növekedhetünk, ha Őt tesszük mindenben elsővé. Ő a fej s mi csak testének tagjai vagyunk, akik a fej nélkül semmit sem cselekedhetnek. Ő nála nélkül nincs menetelünk az Atyához, nem békélhetünk meg Vele, nem tisztulhatunk meg. S vannak mégis emberek, akik Krisztus kikerülésével akarnának üdvözülni!

Aug. 31. Csel. 14: 19—28. Zsolt. 50: 14—23. A zsoltáríró is a hálaadást tűzi ki feltételül ahoz, hogy Isten közelségében és segítségében biztosak lehessünk. S hálaadás alatt ő sem csak szavakkal kifejezett hálaadást ért, hanem engedelmeskedik, az Úr parancsainak hűséges teljesítését. Aki megtanul hálát adni a jó napokban, az a nehéz napokban is meg fogja találni a hála szavát. S aki engedelmeskedik, az tapasztalni fogja, hogy Isten hű, s épen a legnehezebb időkben van legközelebb segítségével.

Vargha Gyuláné.